

Chung Vách

Nguyễn Thị Minh Ngọc

Chính không tin vào mắt mình nữa, tình cờ tháo tờ báo gói đôi dép nhựa Thu mới mua để anh đi trong nhà, anh bỗng nhận được tin một người bạn cũ của mình bị đình chỉ công tác. Không tin, bởi khuyết điểm anh ta mắc phải chính là những điều mà trước kia, khi chưa nắm quyền, anh ta đã đấu tranh dẹp bỏ... Con nhưc đầu đeo đảng Chính suốt tháng nay lại có phần gia tăng khi đọc mảnh báo ấy. Cộng thêm nỗi bức chờ cơm vợ mặc dù cháu vợ anh, con bé Hải đã báo tin, mợ dặn cậu cứ ăn cơm trước đi, hôm nay mợ đi làm đầu, có lẽ về hơn muộn...

Thu vẫn là người rất chu đáo, dù không về ăn cơm cùng, cô vẫn chỉ đạo con Hải làm những món ăn Chính đi ưa thích: cá lạt chiên giòn rồi chung với tương, bún tàu, mướp... Canh củ cải muối với thịt nạc. Thịt bò xào cần, cà chua... Đó không phải là món ưa thích của hai đứa con anh. Con Thiên Hoa sợ mướp như sợ thuốc độc, nó cứ lên liệng miếng mướp xuống cho con chó Mi-nô dớp... mà Mi-nô thì cũng chê mướp, nó ngừng ngoảnh bỏ đi, tỏ vẻ bức mình tại sao lại đánh giá nó thấp tới như vậy... Thằng Thiên Tú thì bị ám ảnh mấy miếng củ cải muối khi chưa xắt ra giống mấy con chuột chủ nên cương quyết không đụng vô món canh ngọt lịm.

Mới được lưng chén cơm thì có tiếng chuông, con Hải rón rén ra bảo khách chờ... Chính ăn không ngon hai chén còn lại... Bực quá sức bực... Tám tiếng ở cơ quan tiếp khách đã ngán ghê, về tới nhà với vợ con vài tiếng đồng hồ cũng không được yên thân... Vợ thì đi uốn lại một mái tóc mới uốn cách đây hai tuần, khách đến đây không xin xỏ duyệt giấy tờ cũng nằn nì lơ cho khuyết điểm này nọ... Bỗng nhớ lại X, cái thằng, dở thật... Và con nhưc đầu lại đến, giật buột lên mạch máu đập hai bên thái dương...

Đến lúc mâm cơm được dọn sạch, tấm trà được đem lên, người khách được đưa vào, ông ta mới biết mình lầm sau mười lăm phút đợi chờ... Người ông ta cần gặp là ông Chiến, người láng giềng ở sát vách của Chính... Chính thở phào nhẹ nhõm nên không tiếc gì vài câu xã giao với khách... Chú quen làm sao với ông Chiến? Bà con ở ngoài Bắc mới vào à? định tá túc ở đây sao? Không ổn đâu! Nếu anh còn một chỗ ở nào khác thì tới đó tốt hơn... Cái đó thì chú gặp ông Chiến khác biết... Ông khách hốt hoảng cáo từ vác đồ quay lại.

Bỗng Chính trở thành một tên nhiều chuyện. Không khéo mình cũng như vướng vào khuyết điểm mà trước đây mình rất chống, chính vì ngại sự điều tiếng, thị phi, mình mới rời cái biệt thự mệnh mông để chui vào chung cư này sống. Lẽ ra mình không nên xía vào chuyện người nhất là khi người đó lại là ông Chiến, một sĩ quan của chế độ cũ và được ân xá về nhân dịp lễ lớn này. Còn anh lại là một cán bộ lãnh đạo được đào tạo và lớn lên bởi chế độ xã hội chủ nghĩa.

Cuộc đời Chính tương đối không gặp gì trục trặc đáng kể. Cha mẹ đều giữ những chức vụ quan trọng của nhà nước... Hai ông bà ở một villa rất lớn gần chung cư này. Đó là nỗi khổ tâm duy nhất của Chính. Anh không thích ở chung với cha mẹ. Anh không thích mang tiếng mọi thứ được là do vợ. Vợ anh cũng thuộc loại người có chức có tiền. Cơ quan hai người đều có tiêu chuẩn nhà riêng, nhưng muốn lấy được nhà phải trục xuất nhóm người khác đang ở bất hợp pháp. Không muốn phiền phức, với số tiền sẵn có, họ đi sang căn phòng đôi chung cư này với giá vài chỉ, cho xong. Phòng họ nằm ở cuối dãy hành lang lầu bốn. Chính cho lín của mình đến làm một mình đến làm một vách gỗ ngoài hành lang ngăn họ lại với những gia đình xô bồ bên ngoài...

Khó mà xác định được thành phần của các gia đình ấy. Dân trí thức cũ có, dân mảnh mung có, dân trí thức chuyển hướng mảnh mung cũng có... Chủ toàn chung cư là một người ẩn, dựng ngôi nhà lên hoàn toàn với mục đích thu lợi. Giá tiền từng căn hợp với hạng công chức trung lưu. Thuê phòng còn có các cô ca sĩ phòng trà, những bà mẹ Tây chuyên sang mẹ Mỹ, diễn viên của các đoàn ca múa nhạc kịch xiếc..., các cậu con nhà giàu đi bụi đời. Sau giải phóng, chủ đi, dân thuê nhà trả giá tháng rẻ mạt cho Sở quản lý nhà đất thôn qua tổ trưởng khu phố... Chính sang lại căn phòng đôi ca sĩ Nguyễn Oanh - Hồng Ninh sau khi họ đã có giấy xuất cảnh đi chính thức...

Bà mẹ Chính rất phiền bức chuyện vợ chồng con cái anh sang ở với thành phần mà họ cho là lộn xộn... Ngược lại, Chính rất vừa lòng với cái không khí mạnh ai nấy sống, chẳng ai để ý đến ai... Tuy thế, Chính vẫn giảm tối đa chuyện tiếp khách ở nhà riêng... Trẻ tuổi, có tiền, có quyền, anh chẳng mong chi hơn là được yên thân, anh không muốn sa vào các vụ tiêu cực để báo chí moi móc, đứt ngang cuộc sống đã ổn định của anh. Mà cái loại khách đến nhà riêng, thường là để nhờ vả yêu sách một chuyện gì đó, chuyên gây khó xử cho anh. Bạn cũ hoặc bà con xa, không giúp thì nghe trách, giúp thì kệt... Với tất cả lòng thành của một con người mà nói, anh chẳng ham làm lãnh đạo chút nào. Anh chỉ muốn yên ổn để làm việc. Còn biết bao chuyện muốn làm.

Trước ngày ông Chiến trở về, vình thật sự thoải mái, đạt được phần nào nhu cầu yên thân làm việc đó. Láng giềng sát vách của anh bấy giờ chỉ là cô con gái xinh đẹp của ông Chiến. Cách đây năm năm, khi Chính mới về, cô bé chỉ mới mười lăm tuổi, sắc đẹp sớm thấy như một đoá hồng mới nứt nụ. Cô bé có vẻ như một người được giáo dục đàng hoàng, sống ít bạn bè, không se sua, cứng đi sớm về tối dường như đi học hay đi làm ở một nơi tử tế nào đó... Khoảng mười tám tuổi, cô nhỏ có một anh chàng bạn trai, cũng sáng sủa đẹp đẽ như cô, thường hay đưa đi đón về. Hai đứa cứ rúc cù rù mỗi tối như hai con chim câu bé... Thu cho Chính hay, bởi thăm thì nghe con bé khoe đợi ba về sẽ làm đám cưới... Hai vợ chồng Chính có một gái, một trai: Thiên Hoa bảy tuổi và Thiên Tú sáu tuổi... Họ chăm sóc con kỹ rất sợ láng giềng hư làm ảnh hưởng tới trẻ nhà mình.

Một năm trở lại đây, chiếc Pianô hiệu Yamaha được khiêng lên nhà hai vợ chồng để Thiên Tú tập đàn dù thằng bé không hào hứng lắm... Cũng một năm trở lại đây, dường như cô con gái ông Chiến không còn được đi học hoặc đi làm chỗ cũ nữa... Chàng bạn trai xinh đẹp cũng chẳng thấy tới lui... Thu nói chuyện với chồng tỏ vẻ thắc mắc sao con bé cứ ở nhà hoài thì Chính cứ gạt đi. Mình đã không muốn ai để ý tới mình thì càng không nên để ý tới ai... Nói là vậy, nhưng làm sao Chính không thấy sự khác thường này, sau một buổi trưa, nghe tiếng búa đóng cốp cốp bên kia tường, Thu không ngủ được, sang quờ mắng con bé nhẹ tay một chút thì bắt gặp nó đang lúng túng với hai tấm màn vải tám in hình con chó con có cột nơ trên đầu nhái theo vải ngoại. Thu phải phụ nó luồn mấy cái khuy vải máng vào hai sợi dây kẽm mềm rồi cột siết vào mấy cái đinh mới đóng để ngăn cái phòng ra làm ba... Bắt đầu từ đó, căn phòng ấy xuất hiện nhiều người lạ mặt. Họ đến vài tiếng rồi đi. Chính ngỡ con bé ở một mình buồn nên kêu bà con tới ở cho vui. Thu thì nghe con bé bị người lớn lợi dụng, biến chỗ này làm một tụ điểm tổ chức buôn lậu hay vượt biên, dựa trên cơ sở ba nó vốn đã đi học tập về rồi nhưng dính lại lần hai vì nghe đâu bị bạn bè khai rằng có liên quan tới những tổ chức làm ăn phi pháp của họ.

Chính không biết gì về người sĩ quan chế độ cũ này. Chỉ nghe viên tổ trưởng nói về ông Chiến với một vẻ trân trọng hiếm có. Ông ấy là một người thối kèn cho đoàn quân nhạc hồi xưa. Ông ấy sống rất có tình với lối xóm bà con. Đạo còn được tự do, dù bản thân gặp rất nhiều khó khăn sau khi vợ bỏ đi lấy chồng. Ông ấy vẫn luôn tìm cách giúp đỡ mọi người xung quanh khi có dịp. Tầng trệt, bà Nhuận gây lộn với chồng về nhà mẹ ở, ông Nhuận đi nhậu nhẹt, Ông Chiến phải xuống hướng dẫn bọn trẻ tổ chức gia đình. Chồng cô Tuyền tăng sáu là một người viết báo, khi nóng lên vẫn thích ghề đầu vợ bằng ghế và tự hào rằng chung cư này không ai dám dạy vợ như anh ta, chỉ có ông Chiến là can đảm lên can mà không sợ anh chàng nổi khùng giở giọng ghen tuông như với người khác.

Nghe Thu nói giọng ác cảm với con bé con ông Chiến. Chính thường tặc lưỡi "Em khéo tưởng tượng thì thôi, có lẽ hoàn cảnh mẹ bỏ đi, cha không được ở cạnh, lại mất việc làm, nó cho họ thuê nhà kiếm tiền đi chợ thôi chứ có chuyện gì đâu". Để ý hơn, hai vợ chồng thấy con bé vẫn không se sua, vẫn ít bạn bè, vẫn chưa có người yêu mới... Đúng là nó chỉ kiếm tiền chợ! Còn bọn làm bậy dễ biết lắm, đồng tiền phi nghĩa thường xui họ xài vung vít, như người ta vẫn nói: "Xài như đi". Cánh nhăn mặt khi nghe Thu nhắc đến ba chữ này trước mặt con... Cũng may, thằng bé Thiên Tú đang mướt mồ hôi với ông thầy dạy đàn nên không để ý. Anh hơi xấu hổ với cậu thanh niên trẻ tuổi, sinh viên năm thứ ba Nhạc viện đang dạy kèm con anh.

Nếu có người là se sua nhất chung cư này bây giờ thì phải kể vợ anh. Thu mới sắm một chiếc Honda lùn màu trắng xen cam trông ngộ nghĩnh như một món đồ trẻ con phòng lớn. áo toàn xoa bóng, xuýt gân... Quần thì thứ dzin chà chùi bằng đá của Mỹ chứ không chơi đồ Thái Lan, cỡ nửa chỉ một cái. Có người quen nói riêng với anh, chị diện thể nào tôi cũng nhận ra chị không phải là người Sài Gòn cũ. Chính tra hỏi mãi anh ta mới nói. Dù cũng đều mắc tiền, nhưng áo đó không phải đi với quần đó bao giờ. Chính giúp vợ hì hục chỉnh "gu" lại. Anh chàng đó vẫn cười, vẫn bảo nhận ra... Cũng gắng hỏi mãi, anh ta mới tiết lộ: nguyên bộ ấy ở đây chẳng ai mặc vào người trong hoàn cảnh ấy. May mà Thu không nghe. Mọi chuyện ăn diện của cô không ngoài mục đích đừng ai biết ngày xưa cô ở rừng về.

Không hiểu sao càng ngày Chính càng cảm thấy cuộc đời anh thêm rắc rối chứ không trơn tru nữa... Không, vợ chồng anh không hề nhúng tay vào việc làm gì phi pháp... Thu chỉ là người khéo xoay, biết gói tiền vào những chỗ làm ăn tin cậy được để kiếm lãi suất hàng tháng tiêu dùng. Mà những chỗ ấy đều có môn bài hợp pháp hẳn hoi. Con anh vẫn xinh xắn... Thiên Hoa hát hay, có được lên Truyền hình trong chương trình Những bông hoa nhỏ. Thiên Tú thì đã tập được những bài khó của Chopin, Schubert. Vợ anh tuy thay đổi bề ngoài nhưng vẫn thủy chung với anh... Công việc ở cơ quan anh vẫn tiến triển đều. Trong đợt báo chí rộ lên những nơi tiêu cực, quan liêu... cơ quan anh lần Thu đều khôn dĩnh... Cái rắc rối ấy, phải chăng cộm cộm như một cái mụn trên mặt, chỉ nặn một cái là không ảnh hưởng gì tới sức khỏe, sắc đẹp người mang nó... Nó chỉ là diện mạo anh hơi xấu đi một chút... Và phải chăng nó nằm nơi căn nhà sát vách gia đình anh.

Trước khi ông Chiến về một tháng, một trận cãi nhau dữ dội ở nhà con gái ông làm mọi chuyện vỡ lở ra. Hoá ra con bé nghe lời ai không biết, ngăn phòng ra làm ba cho các cặp tình nhân lén lút đến thuê giờ. Trả tiền rồi mà không được thoải mái vì bên kia tấm màn cũng có người, họ đòi con bé trả bớt tiền. Nhưng nó cũng khôn, lấy tiền đủ từ đầu, không trả lại... Thật ra chuyện con bé sinh nhai bằng nghề này sau khi thất nghiệp ai cũng biết, nhưng họ lơ cho nó làm ăn, theo đúng tinh thần mạnh ai nấy sống. Ông tổ trưởng thì nể tình ông Chiến, có kêu nó la và con nhỏ hứa lần nữa là sẽ đẹp... Té ra vợ chồng Thu và Chính là hai người biết cuối cùng... Thu tái mét như bị trúng gió khi hay tin này. Cô tỏ vẻ hối hận đã không nghe lời cha mẹ dứt đầu vào cái ổ nhèn nhện này cho vương tơ. Hai vợ chồng nhất trí cùng kiếm chỗ ở mới. Những đã mười hai năm sau giải phóng. Vấn đề nhà cửa càng ngày càng khó khăn thêm, đâu dễ gì kiếm được một chỗ vừa ý như lúc mới về. Cha mẹ Chính kêu thôi sang nhà ba mẹ mà ở. Ba mẹ cũng về hưu cả rồi, rất muốn sống gần con cháu cho vui. Thu hỏi Chính dọn đi lẹ trong lúc chờ kiếm được nhà riêng. Thậm chí đôi khi lỡ ngồi tựa vào tấm vách chung, cô vội bật ra, chạy vào sàn nước ối mưa khi liên tưởng bên kia đang có mấy cặp tình nhân. Và rồi ông Chiến được tha về, đời sống con bé được ổn định, họ mới thôi có ý định chuyển nhà.

Ông Chiến được cho về nhân dịp lễ lớn trong năm. Ông được về sớm còn là vì không đủ chứng cứ buộc tội, một người tình cũ của vợ ông túng quá khai liều. Hôm ấy, Chính đi làm về cùng lên cầu thang một lượt với ông. ở ông có vẻ gì khác thường khiến Chính chú ý ngay. Gần như ai cũng sử dụng những bậc thang này thay cho bậc thang máy ngày xưa đều có vẻ mệt nhọc, kiêng riêng, dù không ra lời nói cũng ra vẻ mặt không được thoải mái lắm. Còn ở người đàn ông này. Chính bắt gặp một sự tĩnh lặng hiếm có của mặt hồ quê nhà trong những đêm hè khi anh còn bé. Chính đâu ngờ sự tĩnh lặng ấy cứ cuốn hút lấy tâm trí anh ngay cả trong giờ làm việc cơ quan là một chuyện chưa hề xảy ra trước đó... Anh đâm ra tò mò muốn biết những suy nghĩ gì đằng sau khuôn mặt gần như vô hồn ấy, chẳng biết anh sẽ giải quyết chuyện nhà ra sao. Nghe phong phanh tin cha về, con bé, dưới sự tác động của viên tổ trưởng, đã đuổi sạch bọn thê giờ chỉ cho một cặp vợ chồng có hôn thú hẳn hoi thuê tháng.

Không biết Thu nghe ai kể, rằng khi nghe thuật lại việc làm của con gái, ông Chiến chẳng nói tiếng nào, chỉ rê thuốc hút... Nhưng sau đó vài ngày, nghe tiếng nổ lép bép, Chính chạy ra thấy ông đang cắt vụn mấy tấm màn bỏ vào chậu sành, đốt sạch. Những người ở gần có vẻ phiên hà vì sợ hoả hoạn nhưng kể cả ông tổ trưởng, chẳng ai dám can. Họ có vẻ gì sờ sờ ông Chiến dù đó là hành động khác thường duy nhất của ông. Đường như ông có yêu cầu cặp vợ chồng có hôn thú kia rời khỏi nhà ông ngay nhưng họ xin một tháng kiếm nhà. Trong lúc chờ đợi, sáng sớm ông rời nhà đến tối mới về. Chính biết chỗ nghỉ của ông. Đó là một cái kho chứa đồ cũ nằm áp mái cạnh nhà Chính. Thề tích của nó bằng cỡ bốn cái hòm chồng lên, vách dày ra hành lang của nó là một tấm lưới ô mắt cáo. Có đêm, sau một buổi liên hoan vì yêu cầu ngoại giao ở khách sạn S, hai vợ chồng trở về ngang đó, thấy ông nằm xoay trở, dường như không ngủ được... Trong nhà vắng ra tiếng cười hồn nhiên của cô con gái xinh đẹp của ông.

Thế rồi, thật là vô duyên, con mất ngủ bỗng đến với Chính. Không ngủ được, anh đâm ra suy nghĩ lan man, nhớ đến những lùm tre, tiếng ếch, uỳnh oang thuở nhỏ, những tối sợ ma phải băng qua cánh đồng ngun ngút để đem bánh tới nhà ông ngoại ở bìa thôn. Bố mẹ năn nỉ mãi ông ngoại vẫn không chịu về chung sống. Ông sợ người vợ sau của ông, bà ngoại ghẻ của Chính buồn... Chính nhớ lồm bồm lời ông ngoại nói: "Căn nhà, ngoài việc che mưa trú nắng, còn là chỗ dựa tinh thần không thể thiếu được trong cuộc sống con người. Cái xó anh ở tuy bé, tồi tàn, xộc xệch nhưng nó là cái góc của riêng anh..."

Hằng đêm, bên cạnh anh khuôn mặt bóng lớp kem dưỡng da, Thu vẫn ngủ rất ngon. Phòng bên cạnh, con Thiên Hoa, thằng Thiên Tú, con Hải, con chó Mi-nô và cả chung cư này nữa, dường như ai cũng ngủ rất ngon. Anh có cảm giác toàn khu nhà này chỉ có anh và ông Chiến thức. Dường như anh nghe rõ, thật rõ, nhịp tim đập, tiếng thở khê khàng của người đàn ông bên kia bức vách. Thật là phiền, khoẻ khoắn biết

bao nếu anh tuyệt đối theo phương hướng sống của mình không để tâm tới chuyện người khác. Có sao, anh cứ bị người đàn ông mà anh chưa hề một lần trò chuyện ấy quấy rầy. Có đêm, dường như anh nghe tiếng kèn của ông lúc nửa đêm, nghe nẫu lòng như tiếng chó tru trắng những đêm băng đồng tới nhà ông ngoại. Anh lay Thu dậy thì tiếng kèn bỗng bật im. Không, có lẽ chỉ là ảo giác của anh thôi. Thu có đưa anh đến bác sĩ tư, họ tổng cho anh một mớ thuốc an thần... Chínhhh lén vợ ném thuốc đi. Thuốc men bệnh tật gì đâu. Anh làm việc nhiều, tiếp khách đến chóng mặt, phê bụng vì bia, nhức đầu vì những khó khăn mình biết đó nhưng không thể không sai phạm.

Ông Chiến được cho về nhân dịp lễ lớn trong năm. Ông được về sớm còn là vì không đủ chứng cứ buộc tội, một người tình cũ của vợ ông túng quá khai lieù. Hôm ấy, Chính đi làm về cùng lên cầu thang một lượt với ông. ở ông có vẻ gì khác thường khiến Chính chú ý ngay. Gần như ai cũng sử dụng những bậc thang này thay cho bậc thang máy ngày xưa đều có vẻ mệt nhọc, kiễng riềng, dù không ra lời nói cũng ra vẻ mặt không được thoải mái lắm. Còn ở người đàn ông này. Chính bắt gặp một sự tĩnh lặng hiếm có của mặt hồ quê nhà trong những đêm hè khi anh còn bé. Chính đâu ngờ sự tĩnh lặng ấy cứ cuốn hút lấy tâm trí anh ngay cả trong giờ làm việc cơ quan là một chuyện chưa hề xảy ra trước đó... Anh đâm ra tò mò muốn biết những suy nghĩ gì đằng sau khuôn mặt gần như vô hồn ấy, chẳng biết anh sẽ giải quyết chuyện nhà ra sao. Nghe phong phanh tin cha về, con bé, dưới sự tác động của viên tổ trưởng, đã đuổi sạch bọn thê giờ chỉ cho một cặp vợ chồng có hôn thú hẳn hoi thuê thàng.

Không biết Thu nghe ai kể, rằng khi nghe thuật lại việc làm của con gái, ông Chiến chẳng nói tiếng nào, chỉ rề thuốc hút... Nhưng sau đó vài ngày, nghe tiếng nổ lép bép, Chính chạy ra thấy ông đang cất vụn mấy tấm màn bỏ vào chậu sành, đốt sạch. Những người ở gần có vẻ phiên hà vì sợ hoả hoạn nhưng kể cả ông tổ trưởng, chẳng ai dám can. Họ có vẻ gì瑟瑟 ông Chiến dù đó là hành động khác thường duy nhất của ông. Dường như ông có yêu cầu cặp vợ chồng có hôn thú kia rời khỏi nhà ông ngay nhưng họ xin một tháng kiếm nhà. Trong lúc chờ đợi, sáng sớm ông rời nhà đến tới mịt mới về. Chính biết chỗ nghỉ của ông. Đó là một cái kho chứa đồ cũ nằm áp mái cạnh nhà Chính. Thề tích của nó bằng cỡ bốn cái hòm chồng lên, vách dày ra hành lang của nó là một tấm lưới ô mắt cáo. Có đêm, sau một buổi liên hoan vì yêu cầu ngoại giao ở khách sạn S, hai vợ chồng trở về ngang đó, thấy ông nằm xoay trở, dường như không ngủ được... Trong nhà vắng ra tiếng cười hồn nhiên của cô con gái xinh đẹp của ông.

Thế rồi, thật là vô duyên, con mắt ngủ bỗng đến với Chính. Không ngủ được, anh đâm ra suy nghĩ lan man, nhớ đến những lùm tre, tiếng ếch, uểnh oang thuở nhỏ, những tối sợ ma phải băng qua cánh đồng ngun ngút để đem bánh tới nhà ông ngoại ở bìa thôn. Bố mẹ năn nỉ mãi ông ngoại vẫn không chịu về chung sống. Ông sợ người vợ sau của ông, bà ngoại ghê của Chính buồn... Chính nhớ lồm bồm lời ông ngoại nói: "Căn nhà, ngoài việc che mưa trú nắng, còn là chỗ dựa tinh thần không thể thiếu được trong cuộc sống con người. Cái xó anh ở tuy bé, tồi tàn, xộc xệch nhưng nó là cái góc của riêng anh..."

Hằng đêm, bên cạnh anh khuôn mặt bóng lớp kem dưỡng da, Thu vẫn ngủ rất ngon. Phòng bên cạnh, con Thiên Hoa, thằng Thiên Tú, con Hải, con chó Mi-nô và cả chung cư này nữa, dường như ai cũng ngủ rất ngon. Anh có cảm giác toàn khu nhà này chỉ có anh và ông Chiến thức. Dường như anh nghe rõ, thật rõ, nhịp tim đập, tiếng thở khê khàng của người đàn ông bên kia bức vách. Thật là phiền, khoẻ khoắn biết bao nếu anh tuyệt đối theo phương hướng sống của mình không để tâm tới chuyện người khác. Có sao, anh cứ bị người đàn ông mà anh chưa hề một lần trò chuyện ấy quấy rầy. Có đêm, dường như anh nghe tiếng kèn của ông lúc nửa đêm, nghe nẫu lòng như tiếng chó tru trắng những đêm băng đồng tới nhà ông ngoại. Anh lay Thu dậy thì tiếng kèn bỗng bật im. Không, có lẽ chỉ là ảo giác của anh thôi. Thu có đưa anh đến bác sĩ tư, họ tổng cho anh một mớ thuốc an thần... Chínhhh lén vợ ném thuốc đi. Thuốc men bệnh tật gì đâu. Anh làm việc nhiều, tiếp khách đến chóng mặt, phê bụng vì bia, nhức đầu vì những khó khăn mình biết đó nhưng không thể không sai phạm.

Cơn nhức đầu đeo đẳng anh suốt từ lúc biết tin X bị đình chỉ công tác đến giờ vẫn càng lúc càng gở giạt đầu anh với tiết tấu dồn dập hơn. Thu đã về, cho biết ăn cơm rồi, thấy Chính có vẻ mệt mỏi vội đem thuốc tới ép uống. Cô có vẻ thoả thích lắm với kiểu tóc đơn sơ cúp ngắn vào hai bên tai, kẹp ngược về phía sau trán gọi là kiểu "Việt Kiều". Chính thì thấy kiểu tóc này không hợp với lứa tuổi vợ anh nhưng không muốn vợ cụt hứng nên khen vài câu chiếu lệ. Bỗng anh giật bắn cả người khi nghe tiếng búa đóng đinh cồm cộp ở bức vách bên kia.

Thu lại định sang than phiền nhưng Chính níu vợ lại... Đêm qua, cũng một buổi đi dự liên hoan có tính cách ngoại giao cho cơ quan về, ngang qua mảnh sân dưới đất, lúc ấy toàn chung cư đang họp tổ dân phố, anh ngh loảng thoảng ông tổ trưởng đề cập tới vấn đề ông Chiến chưa có việc làm, tạm thời có lẽ bố trí ông tăng cường Tổ bảo vệ chung cư. Nhưng ông Chiến đã đứng lên từ chối, ông nói ông có nghề thổi kèn,

có lẽ tháng sau xuống miền Tây làm nhạc công cho một đoàn cải lương tỉnh. Chỉ xin bà con lối xóm chăm sóc giùm cô con gái nếu ông có dịp phải đi xa... Chính kêu vợ gọi điện thoại xin phép cơ quan cho mình nghỉ buổi chiều. Hôm nay, hai vợ chồng có hôn thú đã dọn đi, ông Chiến có ở nhà buổi trưa, người đóng đinh không thể là con bé nữa. Chính tự mắng mình khéo giàu tương tượng. Cứ gì đóng đinh vào tường lại phải là cái chuyện ấy. Có lẽ mình bị chuyện của X ám ảnh chăng?

Anh bỏ sang phòng bên. Cậu sinh viên năm thứ ba Nhạc viện đang nói về người nhạc sĩ điếc nhưng vẫn say sưa sáng tác được những tác phẩm bất hủ... cho thằng bé Thiên Tú nghe. Thằng bé thì mãi theo dõi một con diều lạc lõng giữa nắng trưa ở sân thượng lầu dưới bay lên. Có tiếng búa, nó không vang ở vách nhà bên cạnh nữa, mà vang trong đầu anh, còm cộp, còm cộp, đều đặn trầm buồn như tiếng búa gõ vào nắp áo quan...

Cho dù anh lần trốn chỗ nào!